

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 257/2024
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Алексе Раду, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. тачка 1. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Данијеле Андријашевић, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 404/22 од 18.05.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 949/23 од 25.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 20. марта 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Алексе Раду – адвоката Данијеле Андријашевић, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 404/22 од 18.05.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 949/23 од 25.10.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр. 404/22 од 18.05.2023. године, окривљени Алекса Раду оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 6 година и 1 месец, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 25.01.2022. године до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 949/23 од 25.10.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Алексе Раду и његовог браниоца –

адвоката Данијеле Андријашевић, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 404/22 од 18.05.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Алексе Раду – адвокат Данијела Андријашевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да радње због којих је окривљени оглашен кривим не представљају кривично дело из члана 206. став 1. КЗ, обиром да из изреке правноснажне пресуде не произилази да је применио силу у намери одузимања туђе покретне ствари и ради стицања противправне имовинске користи, већ је новац тражио претходно, након чега је следила употреба силе, а због чега, према ставу браниоца, у конкретном случају недостају радње извршења кривичног дела из члана 206. став 1. КЗ, односно употреба силе која претходи одузимању туђе покретне ствари.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ чини онај ко употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело, одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Дакле, из законског текста члана 206. став 1. КЗ, јасно произилази да је разбојништво сложено кривично дело, које се састоји од кривичног дела принуде и кривичног дела крађе, тако да принуда извршена применом силе или претњом да ће се непосредно напасти на живот или тело, претходи крађи и представља средство њеног извршења.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да су окривљени Алекса Раду и окривљени АА, према коме је кривични поступак раздвојен, у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, свесни свога дела и његове забрањености, чије су извршење хтели, употребом силе против малолетних оштећених ББ и ВВ

покушали да од њих одузму покретне ствари – новац, у намери да њиховим присвајањем себи прибаве противправну имовинску корист, на начин ближе описан у изреци пресуде (задавањем удараца оштећенима, којом приликом је окривљени Алекса Раду од оштећеног ББ тражио да му преда све што има), а услед чега је оштећени ББ задобио лаке телесне повреде у виду нагњечења у десном јагодичном пределу.

По оцени овога суда, у изреци правноснажне пресуде, поред субјективних обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ – умишљаја и намере да окривљени присвајањем туђих покретних ствари себи прибаве противправну имовинску корист, описана су и сва објективна обележја овог кривичног дела, а међу њима и принуда – употреба силе против оштећених, која је у конкретном случају извршена задавањем удараца, обзиром да је окривљени Алекса Раду ударио оштећеног ББ отвореном шаком у пределу главе, док је окривљени АА оштећеног ВВ ударио један – два пута затвореном шаком десне руке у пределу главе.

Како, дакле, изрека правноснажне пресуде садржи све битне елементе, како субјективне, тако и објективне кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, због ког је окривљени Алекса Раду оглашен кривим, то су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да из изреке пресуде не произилази да је окривљени применио силу у намери одузимања туђе покретне ствари и стицања противправне имовинске користи, оцењени неоснованим.

Стога, супротно наводима захтева, Врховни суд налази да нижестепеним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Указујући на исту повреду закона, бранилац у поднетом захтеву истиче и да је другостепена пресуда необразложена у погледу времена и места извршења кривичног дела, обзиром да се у изреци првостепене пресуде наводи улица ... као место извршења, док се у образложењу пресуде за наведено место не дају разлози, нити се било где наводи на основу ког доказа је утврђено место извршења дела. Дакле, у овом делу се само формално истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у суштини изложеним наводима захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву наводи да су првостепени и другостепени суд погрешно означили оштећеног ВВ као оштећено лице, иако то не произилази из утврђеног чињеничног стања, те да у току поступка није доказано да је окривљени Алекса Раду хтео да од оштећеног ББ одузме новчаник, а полемиче и са постојањем директног умишљаја код окривљеног да прибави противправну имовинску корист која прелази износ од 5.000,00 динара, изводећи сопствени закључак да се у конкретном случају ради о кривичном делу из члана 206. став 4. КЗ, а не о кривичном делу из члана 206. став 1. КЗ, због кога је окривљени оглашен кривим, а којим наводима у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП,

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из

члана 440. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић